

Єпископ Х. Девід Бертон
Верховний єпископ

Освячуюча робота за програмою благополуччя

Ця робота турботи одне про одного і “доброти до бідних”—робота освячуюча, яку наказано виконувати Батьком.

Добрий ранок, брати і сестри! У 1897 році молодий Девід О. Мак-Кей стояв перед дверима з брошурою в руках. Як місіонер у Стерлінгу, Шотландія, він робив це багато разів до цього. Але того дня двері відкрила і стала перед ним дуже виснажена жінка. Вона була бідно вдягнена, її щоки запали, волосся було скуйовдженим.

Вона взяла брошуру, яку їй запропонував старійшина Мак-Кей, і сказала шість слів, які він потім ніколи не забував: “А я куплю за неї хліба?”

Та зустріч справила на молодого місіонера незабутнє враження. Пізніше він написав: “З того моменту я глибше зрозумів, що Церква Христа повинна бути і є зацікавленою в матеріальному спасінні людини. Я пішов від тих дверей, відчуваючи, що ця [жінка], ... з гіркотою в серці сприймаючи людину й Бога, [не була] в тому стані, щоб прийняти послання євангелії. [Їй] потрібна

була матеріальна допомога, і, наскільки я міг дізнатися, у Стерлінгу не було організації, яка могла б цю допомогу [їй] надати”¹.

Через кілька десятків літ світ застогнав під тягарем Великої депресії. Саме в той час, 6 квітня 1936 року, Президент Гебер Дж. Грант і його радники, Дж. Рубен Кларк і Девід О. Мак-Кей, оголосили про програму, яка пізніше стала відома як Церковна програма благополуччя. Цікавим є те, що через два тижні старійшину Мелвіна Дж. Балларда призначили головувати над нею, а Гарольда Б. Лі—бути її першим директором-розпорядником.

Ця справа вимагала неабияких зусиль. І хоч Господь поставив дивовижні душі, щоб керувати нею, усе ж президент Дж. Рубен Кларк чітко сказав, що “запровадження цієї програми [благополуччя] відбулося завдяки одкровенню від Святого Духа, даного Президенту Гранту, і що відтоді вона здійснюється відповідно

до одкровень, які прийшли братам, що відповідають за неї”².

Зобов’язання провідників Церкви полегшити людські страждання було визначеним і незмінним. Президент Грант хотів мати таку “систему, через яку можна було б ... допомагати людям і турбуватися про них, чого б це не коштувало”. Він сказав, що був ладен навіть вдатися до того, щоб “закрити семінарії, згорнути на певний час місіонерську роботу і навіть зачинити храми, аби тільки не дати людям ходити голодними”³.

Я був поруч з Президентом Гордоном Б. Хінклі в Манагуа, Нікарагуа, коли він говорив до 1300 членів Церкви, які вижили після нищівного урагану, що забрав життя більше 19000 людей. “Доти, поки Церква має ресурси,—сказав він,—ми не залишимо вас ходити голодними, чи роздягненими, чи бути без даху над головою. Ми будемо робити все, що в наших силах, аби допомагати так, як це визначив Господь, щоб воно робилося”⁴.

Однією з відмінних характеристик цієї натхненної, зосередженої на євангелії справи є те, що наголос в ній робиться на особистій відповідальності і самозабезпеченні. Президент Меріон Г. Ромні прояснив: “Багато програм було запроваджено людьми, що мали добрі наміри, аби допомогти тим, хто в нужді. Проте багато з цих програм були коротко цільовими і призначалися для “допомоги людям”, замість того, щоб “допомогти людям допомогти самим собі”⁵.

Самозабезпечення—це результат ощадливого життя і дотримання економічної самодисципліни. Від самого початку Церква навчала, що сім’ям—наскільки це можливо для них—потрібно самим відповідати за своє матеріальне благополуччя. Від

кожного покоління вимагається, щоб вони засвоїли основоположні принципи самозабезпечення: уникати боргів, жити за принципами ощадливості, підготуватися до тяжких часів, прислухатися до слів живих пророків та дотримуватися їх, навчитися чітко відрізняти потреби від бажань— і потім жити за цими принципами.

Мета, обіцяння і принципи, які підсилюють нашу роботу, спрямовану на турботу про бідних і нужденних, сягають за межі смертного життя. Ця священна робота призначена не лише приносити користь і благословляти тим, хто страждає чи перебуває в нужді. Як сини і дочки Бога, ми не можемо отримати вічне життя повною мірою, якщо не будемо повною мірою турбуватися одне про одного поки ми тут, на землі. У цьому милосердному вияві жертвування і віддавання себе іншим ми вчимося цілестіальним принципам жертвування і посвячення⁶.

Великий цар Венямин навчав: одна з підстав, чому ми вдіяємо від своїх статків бідним і допомагаємо полегшити їхні страждання,— щоб ми день у день могли зберігати прощення наших гріхів і ходити безвинними перед Богом⁷.

Від заснування цього світу, вбрання добродішних суспільств ткалося із золотих волокон милосердя. Ми прагнемо жити у

мирному світі і процвітаючих громадах. Ми молимося про добрі і справедливі суспільства, в яких би уникали злочестивості, в яких би переважали доброта та праведність. Немає значення, скільки ми будемо храмів, немає значення, наскільки зростає кількість членів Церкви, немає значення, наскільки позитивно ми виглядаємо в очах світу, бо якщо ми не виконуємо цю основну заповідь—“допомагай слабким, піднімай руки, що опустилися, і зміцнюй ослаблі коліна”⁸— або відвертаємося серцем від тих, хто страждає й горює, то будемо під засудженням і не зможемо догодити Господу⁹, і радісна надія нашого серця навк від нас віддалиться.

По всьому світі майже 28000 єпископів шукають бідних, щоб допомогти задовольнити їхні потреби. Кожному єпископу допомагає рада приходу, що складається з провідників священства та допоміжних організацій, у т.ч. й відданого президента Товариства допомоги. Вони можуть “летіти на допомогу незнайомцю; ... щоб змастити оливою та вином зранене серце страждальця; ... [і] щоб витерти сльози сироті та принести радість у вдовине серце”¹⁰.

На серця членів і провідників Церкви по всьому світу позитивно впливають доктрини і божественний дух любові й турботи до своїх

ближніх, ними вони й керуються.

Один провідник священства у Південній Америці був обтяжений тим, що члени його невеликого колу потерпали від голоду й нужди. Не бажаючи, щоб діти страждали від голоду, він знайшов пусту ділянку землі й організував священство, щоб зорати поле та засадити його. Вони знайшли старого коня, впрягли його у плуг і взялися орати землю. Та не встигли вони закінчити, як сталася трагедія—помер кінь.

Ці брати у священстві не могли дозволити, щоб їхні брати і сестри страждали від голоду, тому вони самі впряглися і потягли на собі плуга, щоб зорати суху землю. Вони у буквальному розумінні взяли на себе ярмо страждань і тягарі своїх братів і сестер¹¹.

Випадок з історії моєї сім’ї є прикладом турботи про нужденних. Багато хто чув про загони з ручними візками Уїллі і Мартіна і про те, як ці

Сент-Катерін, Ямайка

вірні піонери страждали й помирали від зимових холодів та виснажливих умов їхньої подорожі на захід. Роберт Тейлор Бертон, один з моїх прапрадідів, був серед тих, кого Бригам Янг попросив поїхати і врятувати тих дорогих, доведених до відчаю святих

Про той час мій предок написав у своєму щоденнику: “Багато снігу і дуже холодно. ... Холодно настільки, що [ми] не можемо рухатися. На термометрі мінус 24 градуси за Цельсієм ... холодно настільки, що люди не могли їхати далі”¹².

Усе необхідне для життя було надано нещасним святим, але “попри все те, що[вони] змогли зробити, багато з них так і залишилися лежати на узбіччі”¹³.

Коли врятовані святі проходили через Еко-Каньйон, кілька фургонів стягли й поставили їх разом, аби допомогти при народженні дівчинки. Роберт помітив, що у молодій матері не було достатньо одягу, щоб загорнути й зігріти своє новонароджене немовля. Незважаючи на морозну погоду, він “зняв свою домоткану сорочку і віддав її цій матері, щоб загорнути немовля”¹⁴. Дівчинці дали ім’я за назвою каньйону—Еко-Сквайрс, щоб воно нагадувало про місце й обставини її народження.

Проїшли роки, і Роберта покликали служити Верховним єпископом Церкви, і він служив ним більше трьох десятків літ. У віці 86 років

Роберт Тейлор Бертон захворів. Він скликав свою сім’ю, щоб вони зібралися біля його ліжка, і дав їм своє останнє благословення. Серед його останніх слів була ця проста, але дуже глибокого змісту порада: “Будьте добрими до бідних”¹⁵.

Брати і сестри, ми вшановуємо тих гігантів-новаторів, яких Господь поставив організувати і керувати цією встановленою програмою, щоб допомагати нужденним членам Його Церкви. Ми вшановуємо тих, хто у наші дні допомагає безліччю способів, які часто є непомітними, “будучи добрими до бідних”, годуючи голодних, одягаючи нагих, благословляючи хворих і відвідуючи ув’язнених.

Цієї священної роботи Спаситель і очікує від Своїх учнів. Це та робота, яку Він любив робити, коли ходив по землі. Це та робота, яку, як я знаю, Він робив би тут, перебуваючи серед нас сьогодні¹⁶.

Сімдесят п’ять років тому із скромних початків постала система, присвячена духовному і матеріальному спасінню людства. З того часу через неї було облагороджено і благословлено життя десятків мільйонів людей по всьому світу. Пророчий план благополуччя—це не просто якась цікава примітка в історії Церкви. Принцип, на якому він базується, визначає, що ми за народ. Він є суттю того, ким ми є як окремі учні нашого Спасителя і приклада, Ісуса Христа.

Ця робота турботи одне про

одного і “доброти до бідних”—робота освячуюча, яку наказано виконувати Батьком, вона боже-ственно призначена благословляти, очищати і підносити Його дітей. Давайте ж дослухатися до поради Спасителя одному законнику, даній в притчі про доброго самарянина: “Іди,—і роби так і ти!”¹⁷. Про це я свідчу в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, comp. Clare Middlemiss (1955), 189.
2. J. Reuben Clark Jr., “Testimony of Divine Origin of Welfare Plan,” *Church News*, Aug. 8, 1951, 15; див. також Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 34.
4. В “President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States,” *Ensign*, Feb. 1999, 74.
5. Меріон Г. Ромні, “Целестіальна сутність самостійності”, *Ліягона*, бер. 2009, с. 15.
6. Див. Учення і Завіти 104:15–18; див. також Учення і Завіти 105:2–3.
7. Див. Мосія 4:26–27.
8. Учення і Завіти 81:5; див. також Матвій 22:36–40.
9. Див. Учення і Завіти 104:18.
10. Joseph Smith, в *History of the Church*, 4:567–568.
11. Інтерв’ю з Гарольдом С. Брауном, колишнім директором-розпорядником Служби програми благополуччя.
12. Journal of Robert T. Burton, Church History Library, Salt Lake City, Nov. 2–6, 1856.
13. Robert Taylor Burton, in Janet Burton Seegmiller, “Be Kind to the Poor”: *The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), 164.
14. Lenore Gunderson, в Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, in Seegmiller, *Be Kind to the Poor*, 416.
16. Див. Дітер Ф. Ухтдорф, “Ви—Мої руки”, *Ліягона*, трав. 2010, сс. 68–70, 75.
17. Лука 10:37.